

ДОБРЫТЪ ДЪЦА

Въ единъ градъ отвѣдь Дунавъ живѣше Иванъ съ ступанкѣтъ си Минкѣ и съ двѣтъ си малкы дѣчица, Райко и Ангелина. Испърво той ся минуваше доста честито, по едниѣжъ отиде на пѣть далеко прѣзь море, и сирота Минка го чака и му ся надѣя съ години да ся завърне и да зарадва и неѣк и дѣчицата, но нето нейнытъ желбы и въздышкытъ ѣй, нето сълытъ на дѣцата не можѣхъ да направятъ да ся завърне поскоро пожеланный този ступанъ и баща. Най-послѣ умръзихъ на Минкѣ това мѣсто, дѣто до прѣди Ивановото трѣгваніе бѣше живѣла честито, отиде наедно съ дѣцата си далечъ по свѣтътъ ужь него да търси и, като не го намѣри, засели ся въ едно селце долу на край морето, и тамъ ся поминуваше съ трудтъ на рѣдѣтъ си. Ако и да бѣше въ нуждѣ и въ оскѣдность, тя пакъ добродушно търпеше состояніето си; и